

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová
Nedokázal jsem
zapomenout!

CLARE CONNELLYOVÁ

NEDOKÁZAL JSEM
ZAPOMENOUT!

PŘEKLAD

LIBUŠE MĚŠŤANOVÁ

Milá čtenářko,

příběhy, které Vám nabízím v edicích Sladký život a Sladký život Duo tento měsíc, mají, když tak nad tím přemýšlím, jedno společné téma: silné ženy. Já vím, že pořád ještě přežívá takové to klišé o slabé ženě, která potřebuje silného ochránce, ale, po pravdě řečeno, není to už dávno překonáno?

Rozhodně si to myslí i hrdinky všech šesti povídek, které si můžete v těchto dvou edicích přečíst!

A když jsem si uvědomil tohle společné téma, nedalo mně to, a musím se s Vámi podělit o jeden citát z knihy úplně jiného autora, než jsou dámy, které pro Vás píší mé romantické příběhy. Jistě se shodneme na tom, že Jack London je hodně „chlapský autor“. A přesto napsal taková krásná slova:

„Najdi si ženu jako veliký, prudký plamen, ženu, která se směje... a miluje muže, dokud smí, a líbí se jí to. Jsou takové ženy.“

Láska a něha se totiž se silou vůbec nevyklučují!

*S láskou
Váš Harlequin*

Clare Connellyová

**NEDOKÁZAL JSEM
ZAPOMENOUT!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Redemption of the Untamed Italian

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6503-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6509-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6515-7 (PDF)

PROLOG

Cesare si nebyl jistý, proč to udělal, ale zastavil se na chvíli venku před restaurací a nahlédl oknem dovnitř. Místnost byla příjemně osvětlená a hosté elegantně oblečení.

V duchu přemýšlel nad ironií osudu. Jako dítě často takhle stával venku před domy bohatých a privilegiovaných a držel si od nich odstup, protože byl v jejich světě nechtěný. Dokonce i jako teenager se stipendiem v nejlepší anglické škole se cítil spíš jako outsider. Byl jiný a všichni to věděli. Na rozdíl od synů bohatých otců, kteří ve škole tvořili naprostou většinu, byl Cesare dítětem chudé svobodné matky, ženy, která v jedné takové bohaté rodině dělala chůvu.

Ale když teď nahlédl dovnitř restaurace, věděl už, že tahle místa existují i pro jeho potěšení. Jakmile vejde dovnitř, lidé se jako mávnutím kouzelného proutku rozestoupí, aby mu udělali místo. Budou na něj vrhat obdivné pohledy a dožadovat se jeho pozornosti. Věděl to, protože tomu tak bylo v poslední době vždycky.

Přehlédl letmo celou místnost a pak upřel pohled ke svému stolu. Okamžitě Laurence poznal. Muže, který si tak zoufale přál, aby Cesare investoval do jeho pochybného fondu, až se skoro ocitl v roli prosebníka. Cesare se pro sebe usmál. Když byl jako mladý kluk doslova vržený do světa britské aristokracie a všichni mu dávali najevo, že mezi ně nepatří,

přisahal si v duchu, že všechny ty lidi přiměje, aby za své chování jednou zaplatili. A přísahal, že bude ještě lepší a úspěšnější než oni.

Bezděčně sklouzl pohledem k ženě, která Laurenceovi dělala společnost. Cesare si vzpomněl, že je to jeho sestřenice, a škodolibě se usmál. Byl to zjevný trik, jak získat Cesareovy sympatie, nebo možná odvést jeho pozornost od obchodu. Měl totiž pověst muže, který se otočí za každou sukní. Měl rád ženy a těšilo ho být v jejich společnosti. Laurence se zjevně domníval, že když vezme svoji krásnou sestřenicí s sebou na schůzku, Cesare bude mít větší zájem investovat do jeho firmy. Nechápal, kde vzal odvalu v něco takového vůbec doufat.

Jemima Woodcroftová byla ve skutečnosti stejně krásná jako na billboardech. Teď se supermodelka zrovna nakláněla přes stůl ke svému bratranci a něco si s ním šeptala. Laurence s úsměvem přikyvoval. Taky se pousmála a Cesare i na dálku viděl, jak se jí zablesklo v očích.

Začala v něm probouzet zvědavost.

A ještě něco jiného. Touhu.

Byl to přesně ten typ ženy, které si Cesare obvykle brávil do postele: krásná, kultivovaná, a jestli bulvár mluvil pravdu, tak milovala společnost mužů a rozhodně se ani v nejmenším nebránila jít s nimi do postele. Odhrnula si vlasy z obličeje a roztržitě si začala pohrávat s jedním pramínkem. Zadíval se na její dlouhé prsty s nalakovanými nehty a v duchu si představil, jak mu jimi přejíždí po těle a jak jí vlasy padají do obličeje, když se nad ním sklání a upírá na něj pohled plný vášně.

Najednou se před ním začínal rýsovat zatraceně příjemný večer.

Vešel do restaurace plný očekávání. Celý svět ležel teď Cesareovi u nohou – tvrdě dřel, aby tomu tak bylo – a pochyboval, že by ho někdy přestalo bavit sklízet ovoce své práce.

PRVNÍ KAPITOLA

„Ještě pořád nechápu, jaký bych z toho mohl mít prospěch.“

Cesare Durante mluvil hlubokým, trochu ochraptělým hlasem, angličtinou s nepatrným italským přízvukem.

Jemima ho koutkem oka pozorovala a v duchu si přála, aby tak dokonale nesplňoval její očekávání. Z toho, co se o tomhle miliardáři dočetla, jí bylo jasné, jaký je: inteligentní a okouzlující. Prostě muž, na kterého se každé ženě stačí jen podívat, a začnou se jí podlamovat kolena.

Ale zároveň z něj vyzařovala zvláštní arogance. Byla patrná nejen z tónu jeho hlasu, ale i z výrazu v jeho očích.

Když se představoval, dokonce ani jeho jméno nemohlo nikoho nechat na pochybách, s kým má tu čest.

„Cesare,“ řekl skoro panovačně, se silným italským přízvukem. Jemima na okamžik úplně ztratila dech.

„Mnohostrannost fondu, o kterém mluvím, je jeho hlavním prodejním atributem,“ podotkl Laurence sebevědomě, i když se tak určitě necítil.

Jestli moji investoři zjistí, že jsem třetinu hodnoty fondu využil ke svým aktivitám, uškrtní mě, Jem. Ztraceně, jde o sto milionů liber. Potřebuju dostat Durantea na svou stranu – je to jediný způsob, jak udržet ten fond v chodu. Pomoz mi, prosím.

Už jako dítě udělala vždycky všechno, o co ji Laurence požádal, ale po smrti jejího bratra mezi Laurencem a Jemimou vzniklo silné pouto.

Laurence byl jediným člověkem, který rozuměl tomu, jakou prázdnotu cítí ve svém životě, a zároveň byl tím jediným, kdo byl schopný ji aspoň částečně zaplnit. Byli jako jedna rodina, přátelé, dvě spřízněné duše. Oba zažili pocit ztráty a viny. Byla ochotná udělat pro něj cokoli.

A naopak. Věděla, proč dělal tak nezodpovědné, unáhlené investice: aby zachránil Almer Hall.

Měl naprosto přesnou informaci o výši dluhu, který měli její rodiče, a bylo mu jasné, že její příjem je nezachrání. Dřel jako kůň a neuvěřitelně riskoval, protože věděl, co pro ně Almer Hall znamená. Milovala ho za to.

Cesare Durante se tvářil čím dál víc rozladěně. „Neletěl jsem sem z Říma kvůli nějakému bezvýznamnému prodeji. Řekněte mi, co máte ještě dalšího.“

Vycítila, jak je Laurence nervózní, a sevřel se jí žaludek úzkostí. Rozuměla mu.

Věděla moc dobře, co by se stalo, kdyby Cesare Durante neinvestoval do Laurenceova fondu. Znamenalo by to finanční bankrot a s největší pravděpodobností by byl Laurence obviněný kvůli tomu, jak lehkovážně investoval cizí peníze, aniž by se s kýmkoli o svých aktivitách poradil.

Zničilo by to jeho a zároveň i její rodiče, protože Laurence by jim už nemohl nabídnout žádnou finanční pomoc. Byli už teď úplně na dně a další prohra by je položila.

Jemima sáhla po skleničce šampaňského, přidržela ji pár centimetrů od rtů a vrhla zamyšlený pohled na Cesarea. Oči byly její největší devizou. První mezinárodní kampaň, které se účastnila, byla pro jednoho kosmetického giganta a její propagace řasenky jí rozjela v globálním měřítku celou kariéru.

Stejnýma očima teď chtěla zapůsobit na Itala, který seděl naproti ní u stolu. Trochu se k němu naklonila.

„Přiletěl jste dneska?“ zeptala se s úsměvem.

Laurence jasně řekl, o co mu jde.

Když budeš na té schůzce se mnou, bude to víc vypadat, že se jedná o společenské setkání. Snaž se odpoutat jeho pozornost od toho, kolik peněz z něj chci vyrazit.

Když se k ní Cesare Durante teď pomalu otočil, okamžitě se jí rozbušilo srdce. Měla co dělat, aby zůstala sedět s klidným výrazem v obličeji.

„Dneska večer.“ Sklouzl po ní pohledem, jako kdyby zkoumal každý centimetr jejího těla.

Vzhledem k tomu, že byla jednou z nejvyhledávanějších modelek na světě, bylo logické, že věděla o své kráse. Jemima přijala jako fakt, že je na její postavě a obličeji něco, co ostatní považují za atraktivní, ale viděla všechno mnohem pragmatičtěji. Bylo jí jasné, že nemůže takové věci považovat za samozřejmost – vzhled a krása jsou pomíjivé věci.

Mnohem důležitější je, když člověk může být hrdý na to, čeho tvrdou prací dosáhl než na něco, co dostal do vínku bez vlastního přičinění.

Nepřikládala svému vzhledu žádný velký význam, pokud to přímo nesouviselo s její prací.

Ale když Cesare sklouzl pohledem po jejím obličeji a v jeho očích se objevil zaujatý výraz, zahřálo ji to u srdce. Díval se tak dlouho na její rty, až se jí začaly nepatrně chvět a v jejím nitru se probudilo něco, s čím měla jen velmi malou osobní zkušenost – touha tak silná, že na okamžik skoro přestala dýchat.

„A vy?“ Udělal totéž, co předtím ona, a naklonil se k ní blíž. Jemima úplně přestala vnímat okolí. Měla pocit, jako kdyby v celé restauraci najednou byli jen oni dva.

Cesareova postava byla jako vytesaná z kamene.

Nebo spíš z mramoru. Měl široký hrudník, svalnatá ramena, ale v pase byl štíhlý a nohy měl dlouhé a pevné.

Někdy po hlavním chodu si svlékl sako a zůstal sedět u stolu jen v bavlněné košili, která byla nepochybně té nejlepší kvality a ušitá na míru.

Ale byl to především jeho obličej, který ji celý večer přitahoval. Symetrická tvář, husté tmavé vlasy, ostrážití oči a široké rty. A když se usmál – což nedělal moc často –, objevily se mu na tvářích dva hluboké dolíčky. Vlasy měl husté a tmavé, krátce zastřižené, a na bradě strniště vousů.

Jemima byla zvyklá na fyzickou krásu. Nenechala se jí už oslnit. Trávila příliš mnoho času obklopená modelkami a začínala čím dál víc toužit po něčem zajímavějším a neobvyklém: po kůži se stopami vrásek nebo tetováním, po obličejích, které by dokázaly vyprávět příběhy a vzbuzovat otázky.

Cesareův obličej byl krásný v klasickém slova smyslu, ale přesto ji neuvěřitelně přitahoval. Vyzařovalo z něj něco, co v ní probouzelo zvědavost.

„Jemima bydlí tady za rohem.“ Laurence promluvil za ni a zároveň zvedl ruku, aby přivolal číšníka.

Cesare ani Jemima od sebe neodvrátili pohled. Jako kdyby byli jedinými lidmi v celé místnosti.

„Mám tu být,“ dodala.

Zvedl tázavě jedno obočí. „Vyrostla jste v Londýně?“ zeptal se věčně.

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Moje rodina má venkovské sídlo v Yorkshire. Almer Hall.“ Při zmínce rodinného majetku, který pro ně tolik znamenal, na sebe s Laurencem krátce pohlédli. Oběma bylo jasné, že právě o tenhle dům přijdou, jestli fond zkrachuje.

„Takže jste aristokratka,“ podotkl věčně. Nebyla to otázka, ale přesto cítila povinnost odpovědět.

Narovnala ramena. „Ano, ten titul existuje. Ale nepoužíváme ho.“

„Proč ne?“

„Připadá nám trochu staromódní.“ Lokla si šampaňského.

„Dáte si skotskou, Cesare?“ nabídl Laurence. Cesare od ní konečně odtrhl pohled a Jemima v duchu zhluboka vydechla. Několikrát zamrkala, jako kdyby se probudila ze snu, a pohodlně se opřela na židli.

Jaké by to bylo, kdyby na ni ty jeho ocelově šedé oči upřely plnou pozornost? Ne, vždyť už ji přece získala... A byl to pohled plný touhy?

Co by se stalo, kdyby se naklonila a přejela mu konečky prstů po paži? Trochu s ním zafliktovala?

Nebylo to rozhodně poprvé, kdy ji tížilo vědomí, že je ještě pořád panna. Kdyby měla nějakou zkušenost, určitě by teď byla v pokušení podlehnout vlastním pocitům.

Koneckonců, novináři ji už dávno pranýřovali kvůli tomu, že je děvka pro každého.

Ano, kdyby měla nějakou zkušenost, možná by s tímhle miliardářem začala flirtovat, i když by se tím všechno možná jen ještě víc zkomplikovalo.

Cesare jmenoval whisky, jejíž jméno znala jen proto, že ji měl v oblibě kamarád fotografa. Byla totiž neuvěřitelně předražená.

Laurence si objednal stejnou, ale než stačil číšník odejít, Cesare se obrátil znovu k Jemimě. Rozbušilo se jí srdce.

„Vy zůstanete u šampaňského?“

Přestože si v duchu říkala, že by si měla udržet odstup, trochu se k němu bezděčně naklonila. Jako kdyby její tělo najednou začalo fungovat na nějakého autopilota.

Bylo to šílenství. Jako modelka se setkávala se spoustou návrhářů, fotografů, vydavatelů časopisů a manažerů a všichni si mysleli, že by byla ochotná udělat pro svoji kariéru cokoli. Proto se už v patnácti

naučila říkat ne, aniž by někoho urazila nebo se ho dotkla.

Jemima se v tom naučila chodit. Uměla lidi odmítat, a přitom dál zůstat v jejich přízni. Vyhnula se tak nechtěnému sexu, drogám i alkoholu.

Ale Cesare byl nebezpečný. Pochopila, že by ji mohl ohrozit a v tom okamžiku litovala, že není ve skutečnosti tou ženou, za kterou ji celý svět má. Přála si, aby byla kultivovaná a zkušená a přesně věděla, co říct, aby takové muže, jakým byl Cesare, dostala do postele.

Vstala od stolu tak nečekaně, až se na ni oba muži zadívali.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Laurence.

„Naprosto.“ Usmála se, protože si uvědomila, že se na ni dívají i hosté od ostatních stolů. Vadilo jí, že je známou osobností a Laurence si vybral zrovna tohle místo, oblíbené mezi celebritami, ve snaze zapůsobit na svého potenciálního investora. „Budu hned zpátky,“ dodala rychle.

Zamířila směrem k toaletám a snažila se zachovat aspoň navenek klid. Jakmile se za ní zavřely dveře, opřela se zády o chladivou mramorovou stěnu a zavřela na okamžik oči.

Po tomhle večeru Cesarea Duranteho pravděpodobně už nikdy znovu neuvidí. Byla tady jen z jednoho jediného důvodu: aby pomohla Laurenceovi a podpořila ho jako investora.

Musela svému bratranci pomoci – v sázce bylo příliš mnoho, aby si mohla dovolit tenhle večer pokazit kvůli tomu, že nedokázala odtrhnout oči od Cesarea a přestat si představovat, jaké by to bylo, kdyby se těmi dlouhými prsty dotýkal jejího těla...

Začervenala se. Měla tušení, že by to byl úžasný, vzrušující pocit. Ale nic takového se nemohlo stát. Potřebovala se co nejrychleji vzpamatovat.

Zhluboka se nadechla, rychle zkontrolovala svůj

obličej v zrcadle, opravila rtěnku a prsty si pročísala hustou ofinku. Pak vešla zpátky do tlumeně osvětlené chodby, která vedla do sálu. Na jednom konci stála starožitná komoda a na ní obrovská kytice lilií. V duchu se nostalgicky usmála.

Když byla malé dítě, Almer Hall byl vždycky plný květin. Obrovských a neuvěřitelně voňavých. Zastavila se před vázou a konečky prstů se dotkla křehkých okvětních lístků. Nadechla se zhluboka té omamné vůně a na okamžik přivřela oči.

V duchu si vybavila svoje dětské návštěvy babičky. Všude to tenkrát právě takhle vonělo, když běhala po dlouhých chodbách venkovského sídla.

Teď tam nikde nebyly žádné květiny. Víc než dvě třetiny domu byly zavřené, dveře zamčené a nábytek, který ještě zůstal, zakrytý prostěradly. Pokoje, které kdysi bývaly plné života, vypadaly opuštěně a zaprášeně. A žádný stůl už nezdobila váza s voňavými květinami, jaké teď viděla tady.

Laurenceovi se to *musí* podařit. Byla to jediná možnost, jak zachránit Almer Hall a zažehnat nutnost jeho prodeje. Nedovedla si vůbec představit, že by ten dům patřil někomu jinému. Pro její rodiče, kteří toho už tolik ztratili, by to byla poslední kapka.

Když otevřela oči a zadívala se do zrcadla nad květinami, zjistila, že se na ni z něj dívá ten, který ji celý večer doslova fascinoval. A tvářil se podezřívavě. Na okamžik úplně přestala dýchat.

„Ztratila jste se?“ Zvedl tázavě obočí a pak se usmál. Touha, kterou se v sobě tak zoufale snažila potlačit, v jejím nitru okamžitě vzplála novou silou.

Zavrtěla hlavou.

Sklouzl po ní pohledem od hlavy až k patě.

Zhluboka se nadechla a obrátila se k němu čelem.

„Jste menší, než jsem si myslel,“ zamumlal.

Tentokrát zvedla tázavě obočí Jemima. „Většina modelek, které znám, je stejně vysokých jako já.“

„A předpokládám, že jich znáte hodně, vidíte?“ zeptal se tiše.

Z nějakého důvodu před ním neustoupila stranou, i když by bylo mnohem rozumnější držet si od něj odstup.

„Pár,“ potvrdila tónem, který ho nemohl nechat na pochybách, že nemluví tak úplně pravdu. Ale jeho výraz najednou zvážněl. Upřeně na ni pohlédl, jako kdyby se snažil vrýt si do paměti každý detail. „Jste drobná. Jako ptáček.“

Bezděčně se rozesmála. „Myslím, že takhle mě ještě nikdo nikdy nenazval.“

Dál se na ni díval a Jemima se přestala usmívat. Cítila tak intenzivně jeho blízkost, jako kdyby od sebe byli jen pár centimetrů.

Zalétla pohledem ke dveřím. „Musím jít. Laurence se bude divit, kde jsem se zdržela.“

„Já si naopak myslím, že by bylo fér říct, že jeho jediným zájmem je, abych ho zachránil před finančním bankrotem. O nic jinému mu nejde,“ podotkl věčně.

Jemima se na něj zadívala. O tom, v jaké je Laurence situaci, nikdo nevěděl. Dávala si záležet na tom, aby se o stavu jeho fondu nikdo nedoslechl. Ani o riskantních investicích, které podnikal s cizím kapitálem.

Snažila se nemyslet na to, do čeho všeho ji vtáhl, a že si ji sem teď vzal jen jako nějakou ozdobu. Nikdo nic nevěděl. Jak by mohl tenhle italský magnát tušit, v jaké se Laurence ocitl situaci?

„Jste překvapená?“ Vyložil si její užaslý výraz správně. Zbledla, pootevřela rty a mlčela. Nevěděla, co by měla říct, ani jak zareagovat.

Přistoupil k ní ještě o něco blíž a ona najednou cítila, že už se mu nedokáže ubránit. Ani odolat pokoušení, které jako by ji úplně pohltilo.

„Připadám vám jako člověk, který přijede na takovou schůzku naprosto nepřipravený?“

„Ne,“ odpověděla intuitivně.

Přikývl, ale nespouštěl z ní oči. „Takže jste – *návada*?“

Nechápavě se zamračila.

„Myslel si Laurence, že když budete sedět u stolu s ním, přiměje mě snadněji investovat do jeho podniku? Musel bych úplně ztratit rozum, kdybych nabídl, že tam vložím půl miliardy jen kvůli tomu, že se mnou celý večer flirtuje ta nejkrásnější žena, kterou jsem kdy viděl.“

Nebyl to tak úplně kompliment, ale přesto se v nitru zachvěla. V jeho slovech byl náznak pohrdání a ona najednou cítila potřebu svého bratrance bránit.

„Právě naopak. Laurence jen chtěl, aby to byl příjemně strávený večer, a nejen čistě obchodní jednání.“

Cesare se jízlivě pousmál a tím dal najevo, jak málo jejím slovům věří. „Tohle ale není nic jiného než obchod,“ podotkl. „A já nikdy nedopustím, aby cokoli ovlivnilo můj úsudek, když jde o pracovní záležitosti.“

Naklonil se k ní tak blízko, až zavadil svou rukou o její. Zhluboka se nadechla, a to byla chyba. Okamžitě ucítila citrusovou vůni jeho kolínské.

„I když musím uznat, že díky vám bylo občas obtížné se soustředit jen na obchod.“

Další kompliment, ale znovu ten stejný uštěpačný tón. Hrál si s ní jako kočka s myší.

Upřeně na něj pohlédla. „Opravdu?“

„Jsem si jistý, že o tom víte.“ Zvedl ruku a přešel jí konečkem prstu po tváři. Celá se zachvěla. „Byla to vynikající taktika.“ Dotkl se palcem jejích rtů a v jejím nitru zažehl plamen. „Chápu, proč si myslí, že kvůli vám ztratím hlavu.“

„To nebyl jeho záměr,“ odpověděla stroze.

Cesare se upřímně rozesmál. „Ano, byl. Možná, že vás o tom neinformoval, ale nepochybuju o tom,